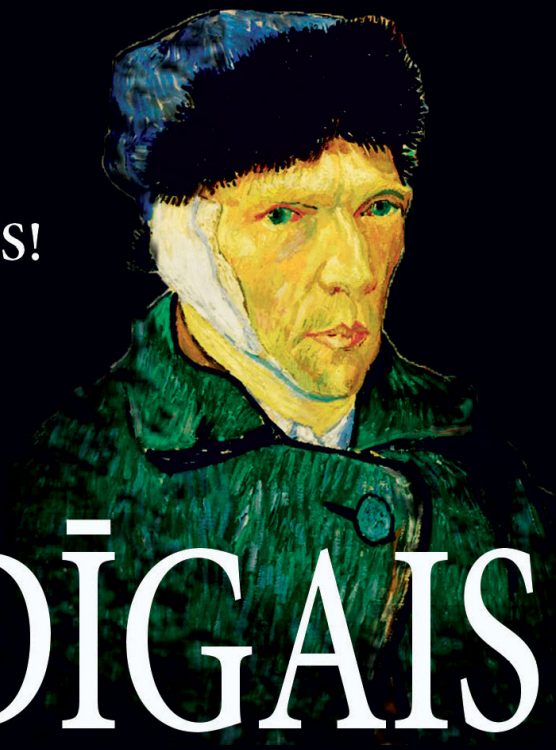

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

DŽEFRIJS ĀRČERS

DA VINČI KODA
CIENĪGS PĒCTECIS!

*Liza Smita,
New York Post*

MALDĪGAIS PRIEKŠSTATS

DŽEFRIJS
ĀRČERS

MALDĪGAIS
PRIEKŠSTATS

JEFFREY
ARCHER

FALSE
IMPRESSION

DŽEFRIJS
ĀRČERS

MALDĪGAIS
PRIEKŠSTATS

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111-31
Ar 190

Copyright © Jeffrey Archer 2005
First published 2005 by Macmillan
The right of Jeffrey Archer to be identified as the author of
this work has been asserted by him in accordance with the
Copyright, Designs and Patents Act 1988.
All rights reserved.

Džefrija Ārčera romāna "Maldīgais priekšstats"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Liene Akmens
Vāka noformējums latviešu valodā "Apgāds "Kontinents""

ISBN 978-9934-25-045-3

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2022

TĀRAI

PATEICĪBAS

Par nenovērtējamu palīdzību un padomiem šīs grāmatas tapšanā es vēlētos pateikties šādiem cilvēkiem un institūcijām: Rozijai de Korsijai, Marī Robertsai, Saimonam Beinbridžam, Viktorijai Līkokai, Kellijai Reglendai, izsoļu nama Sotheby's deviņpadsmitā un divdesmitā gadsimta gleznu nodaļas vadītājam Markam Poltimoram, Van Goga muzeja gleznu kuratoram Luisam van Tilborgam, Gregorijam Debūram, Art Logistics direktorei Reičelai Rauhvergerei, Nacionālajam mākslas kolekciju fondam, Kortolda Mākslas institūtam, Džonam Paueram, Junam Nagajam un Terijam Lencneram.

DŽEFRIJS ĀRČERS

Desmitais septembris

PIRMĀ NODAĻA

Viktorija Ventvērta viena sēdēja pie tā galda, kur Vellingtons un sešpadsmit viņa virsnieki ieturēja maltīti vakarā pirms došanās uz Vaterlo.

Generālis sers Harijs Ventvērts tovakar iekārtojās Dzelzs Hercogam pie labās rokas un komandēja kreiso flangu, kad sakautais Napoleons bēga no kaujaslauka un nonāca trimdā. Pateicībā par to monarhs piešķīra ģenerālim Ventvērtas grāfa titulu, ko ģimene ar lepnumu lietoja kopš tūkstoš astoņsimt piecpadsmitā gada.

Šīs domas nedeva mieru Viktorijai, kamēr viņa jau otrreiz lasīja doktores Petresku ziņojumu. Tikusi līdz pēdējai lappusei, viņa atviegloti nopūtās. Risinājums visām viņas problēmām bija rasts burtiski pēdējā brīdī.

Ēdamistabas durvis ar troksni atvērās, un ienāca Endrūss, kurš, dienestu iesākdams kā otrais sulainis un uzkalpodamies līdz virssulaiņa amatam, bija strādājis pie triju paaudžu Ventvērtiem. Virssulainis klusējot novāca viņas gaišības deserta šķīvi.

– Paldies! – Viktorija teica. Pagaidījusi, kamēr viņš aiziet līdz durvīm, lēdija piemetināja: – Vai viss ir sagata-

vots gleznas noņemšanai? – Viņa nespēja piespiest sevi izrunāt mākslinieka vārdu.

– Jā, milēdij, – Endrūs atbildēja, pagriezies ar seju pret kundzi. – Glezna būs prom, iekams nonāksiet brokastīs.

– Vai viss ir sagatavots doktores Petresku vizītei?

– Jā, milēdij, – atkārtoja Endrūs. – Doktore Petresku tiek gaidīta trešdien pusdienlaikā, un es jau esmu informējis pavāri, ka viņa pievienosies jums maltītē, kas tiks klāta ziemas dārzā.

– Paldies, Endrūs! – sacīja Viktorija. Virssulainis viegli paklanījās un klusi aizvēra aiz sevis smagās ozolkoka durvis.

Kad ieradīsies doktore Petresku, viens no vērtīgākajiem dzimtas īpašuma priekšmetiem jau būs ceļā uz Ameriku. Šis meistardarbs nekad vairs nebūs apskatāms Ventvērtu namā, bet par to zinās tikai tuvākie radinieki.

Viktorija salocīja salveti, piecēlās no galda, paņēma doktores Petresku ziņojumu un no ēdamistabas izgāja hallē. Soļi atbalsojās pret marmoru. Pie kāpnēm viņa apstājās, lai patiksmīnātos par Tomasa Geinsboro otai piederošo portretu – Ketrina, lēdija Ventvērta, bija attēlota garā, iespaidīgā tafta un zīda tērpā, briljantu kaklarotā un pieskaņotos auskaros. Viktorija pieskārs savai ausij un pasmaidīja, iedomājoties par to, ka savulaik šie ekstravagantie nieciņi uzskatīti par vulgaritātes pazīmi.

Pa platajām marmora kāpnēm iedama lejā uz savu guļamistabu pirmajā stāvā, Viktorija raudzījās taisni uz priekšu. Viņa nespēja ieskatīties acīs saviem priekštečiem, kurus iemūžinājuši tādi mākslinieki kā Džordžs Romnijs, Tomass Lorens, Džoša Reinoldss, sers Pīters Lelijs un sers Godfrijs Nellers un kurus viņa tagad pievīla. Vajadzēja apņemties pirms gulētiešanas beidzot uzrakstīt vēstuli mātai un pavēstīt par savu lēmumu.

Erabela bija gudra un prātīga. "Ja vien mīlotā dvīņu-māsa būtu piedzimis dažas minūtes agrāk, nevis vēlāk, tad viņa būtu mantojusi īpašumu un nokārtotu visas problēmas daudz pašpārliecinātāk. Vēl ļaunāk – uzzinājusi jaunumus, Erabela nedz sūdzēsies, nedz mēģinās panākt citu risinājumu; viņa tikai sakniebs lūpas un lepni izslies galvu."

Viktorija aiztaisīja guļamistabas durvis, šķērsoja telpu un nolika doktores Petresku ziņojumu uz rakstāmgalda. Tad viņa atraisīja matu mezglu, ļaujot matiem izlaisties pār pleciem. Dažas minūtes viņa tos sukāja, pēc tam noģērbās, uzvilka zīda naktskreklu, kuru kalpone bija izklājusi gultas kājgalī, un uzāva rītakurpes. Vairs nerazdama argumentus, lai atliktu pienākumu, viņa apsēdās pie rakstāmgalda un paņēma rokā pildspalvu.

Ventvērtu nams

2001. gada 10. septembrī

Mana dārgā Erabela!

Šis vēstules rakstīšanu es esmu novilcinājusi pārāk ilgi, bet Tu esi pēdējais cilvēks, kam būtu jāzina tik nepatīkami jaunumi.

Kad mīlais tētis nomira un es mantoju īpašumu, pagāja laiks, iekams es pilnībā aplēsu viņa ietaisītos parādus. Baidos, ka mans biznesa pieredzes trūkums un mežonīgie mantojuma nodokļi ir vien saasinājuši problēmu.

Es iedomājos, ka aizņemšanās būs atbilde uz visiem jautājumiem, bet kļuva tikai ļaunāk. Dažbrīd es pat sliecos uzskatīt, ka mana naivuma dēļ mēs būsīm spiestas pārdot dzimtas īpašumu, bet nu ar prieku pavēstu, ka risinājums ir atrasts.

Trešdien es tikšos...

Piepeši Viktorijai šķita, ka atveras guļamistabas durvis.

"Interesanti, kurš no kalpotājiem ir uzdrošinājies ienākt bez klauvēšanas?"

Kad viņa pagriezās un ieraudzīja nelūgto viesņu, tā jau stāvēja viņai blakus.

Viktorija šo sievieti nekad agrāk nebija satikusi. Tā bija slaida, jauna, vēl īsāka par Viktoriju un sirsnīgi smaidīja, tādējādi radot iespaidu par vieglu ievainojamību. Arī pasmaidījusi, Viktorija atskārta, ka sievietei labajā rokā ir virtuves nazis.

– Kas... – viņas gaišība iesāka. Tikmēr roka pašāvās augšā, satvēra lēdiju aiz matiem un pavilka tā, ka galva atsitās pret krēslu. Viktorija sajuta kaklam pieskaramies plāno asmeni, kas bija griezīgs kā žilete. Ar vienu spēju kustību nazis pāršķēla viņai rīkli, it kā viņa būtu uz kautuvi nosūtīts jērs.

Mirkli pirms Viktorijas nāves jaunā sieviete nogrieza viņai kreiso ausi.

Vienpadsmitais septembris

OTRĀ NODAĻA

Anna Petresku pieskārās pogai uz pulksteņa, kas mirdzēdams rādīja laiku – pieci un piecdesmit sešas minūtes no rīta. Vēl četras minūtes, un tas būtu pamodinājis viņu ar jaunākajām ziņām. Bet ne šodien. Viņas prāts visu nakti nespēja nomierināties, ļaujot tikai reizumis iegrimt saraustītā miegā. Celdamās augšā, viņa jau bija izlēmusi to, kā tieši rīkosies, ja valdes priekšsēdētājs nepiekritis viņas rekomendācijām. Tad viņa izslēdza modinātāju, lai nebūtu jāklausās ziņas, kas varētu novērst uzmanību, izlēca no gultas un taisnā ceļā gāja uz vannas istabu. Zem aukstās dušas viņa pastāvēja nedaudz ilgāk kā parasti, jo cerēja, ka tādējādi pilnībā pamodīsies. Pēdējais mīļākais – Dievs vien zina, cik sen viņai tāds bijis, – uzskatīja, ka iešana dušā pirms ikrīta skrējienu ir smieklīga.

Noslaucījusies Anna uzslidināja mugurā baltu T kreklu un uzvilka zilus skrējeju šortus. Saule gan vēl nebija uzaususi, bet viņai nevajadzēja attaisīt nelielās guļamistabas aizkarus, lai zinātu, ka gaidāma kārtējā skaidrā, saulainā diena. Viņa aiztaisīja treniņtērpa jakas rāvējslē-

dzēju. Uz jakas aizvien bija saskatāms pabalējis P burts vietā, kur savulaik uzšūtais zilais burts bija noārdīts. Anna negribēja demonstrēt, ka reiz bijusi Pensilvānijas Universitātes vieglatlētikas komandā. Galu galā, tas bija pirms deviņiem gadiem. Visbeidzot viņa uzāva *Nike* sporta apavus un cieši sasēja auklas. Nekas nekaitināja vairāk par nepieciešamību rīta skrējienā apstāties, lai atkal tās sasaitētu. Vēl atlika uzkārt kaklā ārdurvju atslēgu šaurā sudraba ķēdītē.

Viņa divreiz pagrieza sava četrstabu dzīvokļa atslēgu slēdzenē, šķērsoja gaiteni un nospieda lifta pogu. Gaidīdama, kamēr nelielā kabīnē lēnītēm uzbrauks desmitajā stāvā, Anna sāka stiepšanās vingrojumu, kas tiks izpildīti līdz brīdim, kad lifts atkal nonāks pirmajā stāvā.

Foajē Anna uzsmaidīja savam iecienītajam šveicaram, kas veikli attaisīja izejas durvis, lai viņai nevajadzētu lieki apstāties.

– Labrīt, Sem! – viņa uzsauca, izskriedama no Toronto nama Austrumu Piecdesmit ceturtajā ielā un nogriezdāmās uz Centrālparka pusi.

Ik darbadienu viņa izskrēja Dienvidu loku, bet nedēļas nogalēs izvēlējās daudz garāko sešu jūdžu loku, jo tad nevajadzēja uztraukties par iespēju noseboties. Todien gan ierašanās laikus bija svarīga.

*

Arī Braiss Fenstons pamodās pirms sešiem, jo viņam bija paredzēta agrā tikšanās. Mazgādamies dušā, viņš klausījās rīta ziņas – Jordānas Rietumkrastā uzspridzinājies terorists pašnāvnieks. Šāda informācija bija kļuvusi tikpat pierasta kā laika prognoze vai vēstis par pēdējām valūtas svārstībām, tāpēc viņš tai nepievērsa pārāk lielu uzmanību.